

Юлія Паєвська (Тайра)

Добровилиця. Парамедик. Психолог. Офіцер корпусу НГУ «Хартія». Графічна дизайнерка, тренер з бойових мистецтв. І, за сумісництвом, жінка, яка пройшла полон — і змогла записати вірші з того боку вічності. У цій збірці — війна. Полон. Тортури. Госпіталь у вогні і крові Маріуполя. Живі й мертві. Це тексти, написані між евакуацією поранених, любов'ю і катівнями та перельотами між континентами. Поезія, яка не просить співчуття. Вона — дух епохи. Тайра попри все каже не «досить», а «далі буде». Це — «Наживо». Як голка, що стягує краї рани та реальності.

ISBN 978-617-8138-41-7

9 786178 138417

Юлія Паєвська (Тайра)

НХК

НХК

Юлія
Паєвська
(Тайра)

MERIDIAN CZERNOWITZ

~~Юлія~~
Паєвська
(Тайра)

Тим, кого вже не повернути —
але кого я завжди відчуваю поруч.

Тим, хто досі бореться з російським агресором.

Тим, хто не мовчить.

Тим, хто б'ється за Україну і свободу — за кожного зі своїх,
за кожне ім'я, голос, за дотик, який не можна забути.

Ця збірка — свідчення.

З катівень, з полів бою, з місць, де наша здатність
зберігати людяність випробовувалась пеклом.

Це свідчення для всього світу.

І підтримка — для тих, хто знає, що несе із собою ворог.

Правда іноді виглядає беззахисною.

Аж поки не починає боронити своє.

.1

Господь, що йшов між нами,
загинув за нас на штурмі,
розчавлений чужими гріхами,
забитий до смерті в тюрмах.

Наскрізь прострілений
чорной зневірою,
невдячністю,
зв'язаний зрадою,
вбитий словом
сутінню сірою
у засідці
Гетсиманського саду.

Я билась, аби спинить його кров, —
та де там — він геть порожній.
Витекла вся до останку любов,
безмежна любов Божа.

І все одно накладаю джгути,
наповнюю сенсом вени,
любові стане, і встанеш ти,
безжальний,
як жар полуденний.

Палити зрадників і катів,
убивць, що з ними в змові, —
це те, чого ти завжди хотів
у гніві своїм і любові.

Не зазначено точний час.
Витончені, майстерно підсвічені,
фото старі на стіні
досі схожі на нас.
От тільки тіла наші
уже понівечені.

Тільки тіні різкі залягли
по скронях запалих,
над очима, що напівзакриті,
і здається мені —
напіввідкриті губи
вдихають отруйне повітря
і видихають цілющий вітер.

Губи ховають посмішку,
змішують
сказаних слів зміст,
знущаються поцілунками
над зірками,
до неба прибитими,
і тоді ще ніхто не пішов
підривати той міст,

ми всі ще тут,
ми ще просто закохані,
завмираємо від доторків,
аж стаєм непомітними.

Надлишок часу на фото.

Надлишок сил,
надлишок почуттів.
Життя дає відповідь
на всі наші запити,
на неймовірний фарт
обертає нещастя.
Я вміщаю в своєму серці
всю любов,
саме таку, як ти хотів.
І ще кілька ковтків
червоної рідини
для останнього причастя.

Артефакти цієї війни,
 що притягнуть наші онуки
 в музей:
 любов, знята кулею на зльоті,
 втілення найбільш божевільних ідей,
 простріляна фліска,
 пораховані сержантом
 і під звітність видані нам
 накази на самозречення,
 моє палаюче серце,
 ключі від еваку,
 рештки грошового забезпечення,
 кільце від гранати,
 кільце від ключів,
 Уробороса кільце,
 що я носила
 в заштопаному рюкзаку
 пів року,
 мутні погляди стукачів,
 око Ганса вціліле —
 як найвища цінність,
 злі жарти
 ще досі живого нового пророка,

око Бога у хмарах,
 звук прильоту
 з Вишневого провулку,
 кілометри нервів,
 намотані на колеса,
 дитя в палаючому місті
 в пошуках притулку...
 Кілометри бинтів у кутку
 приймального в Маріуполі,
 закривавлені уламки честі.
 Уламки від двадцятих,
 уламки надій,
 ампутована душа
 заклятого ворога,
 знайдена на перехресті.
 Ридаючий над
 тілом чиїмсь водій,
 десть під Бучею,
 і поряд
 розбиті на друзки
 плани ворожі,
 розстріляні бранці,
 ворогом прив'язані

до огорожі,
домашні пси
з закривавленими мордами.
Обличчя друзів ледь впізнаю —
вони чомусь майже завжди
спотворені бігбордами.
І стоси шевронів підрозділів,
кинутих на прорив,
і прорвані рубежі,
драйв і відрив.
Взяті вопи на картах
і на висотах,
з присмаком попелу
мед війни
на губах у трьохсотих.
Тіні наших душ,
втомлених, здичавілих.
Все починалось,
коли ми були живі, —
все скінчиться колись
на наших могилах.

Висо́ко над Мі́стом,
дивля́чись вниз,
де́в'яностий псалом,
як кру́к, завис.
Над Харковом,
ні́би наро́джується знов
на мо́їх губах,
ні́би ні́коли до того ні́хто
не чу́в і не промовля́в
це сплеті́ння зву́ків,
кри́л і наді́й,
сплеті́ння ві́ри,
коорди́нації ді́й.

Наго́лос при́ходить на ви́бух
і́ще і і́ще.
На мо́їх губах
ві́длуння́ лише:
па́де від стра́ни тво́їй тися́чна,
і слі́дом лу́на.
Я сто́ю над мі́стом
само́тня. О́дна.

Пала́ють кни́ги в друка́рні,
гину́ть невинні́ жі́нки,
при́хід за при́ходом —
і до́вга лу́на на ці́лі ро́ки.
І час зу́пиняється,
і не при́йде к то́бі зло.
Як ми ви́жили ни́ні?
То́ нам по́везло.

І по́переші́ льва́ і змі́я,
і́ яко́ на мя́ упо́ва,
скі́льки би́ це не тривало́ —
я зно́ву за всі́х о́дна.
Із серця́ низький,
як нелю́дський, зву́к:
з ним є́сть в скорбі́ —
ти ж може́ш? — і́збав цих му́к.

Ти може́ш, а отже́, могу́ і я,
ту́т де́сь причаї́лась си́ла моя́,
над Харковом, го́лос мій,
безкі́нечно ли́нь:
і я́влю йому́ спасе́нє моє́.
Амі́нь.

Половина літа.
А я все не можу дістати
уламки любові твоєї із серця,
пробитого вибухом почуття.
Половина життя,
і я просто знімаю лати,
метал капсулюється
в передсерді,
що скидається більше
на дране шмаття.

Із минулого літа звук,
що чую лише я,
вітер знов принесе — вибух,
дим і дотик твоїх рук.
Наша кров в цій землі змішана,
і відлунням звучить
в підворотнях звук

Сл́ова твого і подиху в тиші,
а далі —
кроків по мерзлій броні,
пострілів — гулко відлуння пише
короткими чергами знаки мені.

Читай погляд мій, як сторінки,
намотуй нерви
на час і простір,
все, що сьогодні насниться мені,
буде снитись про нас
роками поспіль.

Половина липня.
Стискай міцніш —
втримай сенс літа цього,
цієї свободи —
так любов'ю і смертю
проходимо між —
відпусти лиш по смерті
в осінні води.

Усміхнені трупи на вулицях міста
і срібна п'ятьма перехресть.
Тут місто Марії
на березі мерзлого мілкого моря.

Гортає сторінки життя мого
із відстороненим поглядом
масними пальцями
Смерть.

Тут боляче так,
що той біль наче сон —
перестав
і уже не сприймається болем.

В облозі Марія на згарищі
п'є дорогий віскар
чи то джин,
і віям обпаленим
більше сльозу не утримать —
прозорі стікають у попіл додолу.
Кров стане як попіл,
любов обернеться набоєм —
вставляю її в магазин.

А ненависть стане любов'ю,
а ти дочекаєшся мене
із цього полону...

В облозі
раптово Господь на хвилину
послав на вмираюче місто
3G-інтернет,

та я не збагнула іще:
то була благодать
чи то нам божа кара,

допоки всіх слів твоїх
крапля за краплею,
як в попіл, розпечена ніжність,
повільно, як мед,

не стала являти себе
безкінечною любов'ю
на битій
панелі
екрана.

Не знаю, як так склалось,
але я завжди поверталась
із пекла.
З війни.
Із тюрми..
Ніби з останнім ударом серця,
останнім патроном в стволі
з забутим номером телефону
в забуті минулі дні.
З загубленим сенсом,
із кров'ю на берцях,
зі смерті і втоми,
з закоханим чоловіком
додому,
з нечесаним довгим волоссям,
з майбутнім твоїм, що уже відбулося,
з наплічником за плечима,
повним уламків чужих надій,
з татамі, з посадки, з окопу,
з твоїх обіймів...
В твоїх давно позабутих мріях,
із щастя і жаху,
з пораненим.

Із немовлям.
Із хлібом. З Сенату. З розстрілу.
Із магазину,
з-під палаючого небосхилу,
з рифів Червоного моря,
з рук російських катів,
з оточених міст,
з-під підірваних мостів,
із госпіталів і соборів.
У впертості,
що подібна любові,
поза умовностей,
повз умов
я
повернусь.
Знов.

Цей біль не вгамувати вже нічим.
Нелюдські спроби
подолати відчай
затягують примари в потойбіччя
одвічних спроб і пошуків причин.

Дарма старались відігнати біду,
та знаю, знаю:
смерть — то не навечно.
Мінняй тіла, ім'я, обличчя, —
все марно —
я будь-де тебе знайду.

Так дай же знати,
як досягнеш до дна —
безодні незбагненої печалі.
Любов жила, та ми не помічали,
хоч не згадаю, щоб була одна.

Подай же знак
із потойбічних вулиць,
хай буде вибух тиші,
блиск пітьми,
знайди собі причину
повернутись,
невидимі додивлюватись сні.

Як листя впале,
вічних душ сплетіння
на грань призначеності
зносить течія,
і через сотню кальп
тебе впізнаю я,
як тільки ти проявишся із тіні.

Голова Олоферна
важка і потворна,
біла сукня зіпсована —
видно здаля,
кров тирана смердить,
і душа його чорна,
а пакунок в руках —
то не є немовля.

По руїні зруйнованих міст,
жалюгідних уламках любові,
по словах, що утратили зміст,
по дорозі з полону до волі.

Тисячі раз зраджена,
тисячі раз страчена,
ти несеш між людей
ношу свою — голову звіра.
Ходою легкою начебто,
у чорних шатах небачених —
та, що, попри все,
ще зберігає віру.

В підвалах, в катівнях
ховай надійно свою надію.
Ти зможеш, я теж не знала,
що я посмію.

Кров Олоферна
пропалює шлях до свободи.
Все, що ти знав, — лиши.
Десь тут на гору сходи...

Ти побачиш бездонне небо
без ґрат,
без колючки — ціле і синє.
Вживи в цьому чистилищі, брат.
Господь чекає
твого Воскресіння.

Напиши мені.
Білий маркер на білому тлі —
я відчую, я знаю, як чути.
Розкажи мені,
де безсмертні приречені дбати
про чорні вогні,
там допалюють
залишки люті.

Покажи мені
сенса продовжити дні,
зайвий привід дожити цю долю.
Розкажи мені,
розкажи мені,
що лишається вічно зі мною.

Залиши мені
вказівник вдалині —
зліпок твого тепла,
муки твого натхнення.
Залиши мені,
напиши,
залиши
трохи більше,
ніж згадки таємні.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.